

Sygn. akt IV KO 112/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **L.K.**

oskarżonego o popełnienie czynów z art. 216 § 1 k.k. i art. 234 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 6 października 2021 r.

inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

wyrażonej w postanowieniu

Sądu Rejonowego w C. z dnia 12 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął postulat Sądu Rejonowego w C. przekazania sprawy L.K. innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wystąpienia wskazał, że pozostawienie sprawy Sądowi upoważnionemu w świetle art. 31 § 1 k.p.k. będzie godziło w dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w C. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Merytoryczne odniesienie się do przedmiotowego wystąpienia należało poprzedzić uwagą, że pokrzywdzonymi w niniejszej sprawie o sygnaturze II K (...) nie są sędziowie Sądu Rejonowego w C.. Taki status ma tutaj wyłącznie prokurator Prokuratury Rejonowej w B. – T.G.. Odnosząc się więc do realiów sprawy, trzeba

wyjaśnić, że oskarżyciel publiczny pozostaje w stałym, funkcjonalnym związku z Sądem, w rejonie którego jest zatrudniony, i o ile kontakty te mają charakter służbowy, o tyle nie uzasadniają podejrzenia wystąpienia wątpliwości co do bezstronności Sądu; natomiast w przypadku wystąpienia relacji o charakterze prywatnym istnieje możliwość skorzystania z instytucji, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k. Taki wniosek złożyła jedna z sędziów Wydziału Karnego (...) Sądu. Tymczasem w Sądzie Rejonowym w C. w II Wydziale Karnym orzeka 8 sędziów, a poza tym funkcjonują w tej jednostce trzy inne wydziały, w których łącznie orzeka blisko 10 sędziów. Nie można z góry przyjąć, że każdy bez wyjątku sędzia orzekający w Sądzie Rejonowym w C. podlega wyłączeniu w trybie art. 41 § 1 k.p.k.

Jedynie dla porządku wyjaśnić trzeba, że nie miały realnego charakteru obawy obrońcy i oskarżonego, które udzieliły się Sądowi występującemu, wynikające ze złożonych przez L.K. zawiadomień o popełnieniu przestępstwa przez prezesa i sędziów Sądu Rejonowego w C.. Zainicjowanie przez stronę postępowania w trybie art. 37 k.p.k. wypadało ocenić jako próbę niepotrzebnego wydłużaniu całego procesu. Wobec tego należało poprzestać jedynie na stwierdzeniu, że subiektywne przekonanie strony, iż rozpatrzenie sprawy przez konkretny Sąd rodziłoby obawę o bezstronność i obiektywizm w żadnym wypadku nie może stanowić wyłącznej przesłanki zastosowania właściwości delegacyjnej.

Podsumowując: dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, by sędziowie przy orzekaniu nie kierowali się pozbawioną realnych podstaw obawą o potencjalnie negatywny odbiór określonego rozstrzygnięcia. Zazwyczaj orzeczenia sądowe są narażone na krytykę osób niezadowolonych z ich treści, co jednak nie upoważnia do bezzasadnego powstrzymywania się od rozstrzygania sprawy (zob. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2016r., IV KO 41/16).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.